

Dubrovnik, 8. 5. 89.

Draga sestra!

Naša zadnja pisma so se srečala
na poti. Tukaj Ti odgovarjam
na to, kar si mi pisala 1. Maja.
Talostno je slišati o bratovem
stanju, ali kaj hočem, ker ne
morem ničesar pomagati. Da
bi on imel jebko, ne verjamen,
upam da se je konjčka goljufu-
la. Ti pa stori, kar Te previdnost,
pamet in človeška guberen uči.
Kakor jaz razvidim iz Tvojih besedi,
ves zdravila ne bi dosti pomagale,
posebno ker jih ne bi hotel uživati.

Morda bo njegova bolezen nje.
mu in njegovim na korist. On
mora stopiti na drugo pot, ker
ne dà si mira nikdar. Samo
da napoči čas mojih počitnic,
poletil bom v Ljubljano, da
mu nasvetujem, kako mora ži-
veti, da mu posije zopet upa-
nje in sreča, kolikor mu je
že mogoče na tem svetu še
imeati. Drugi križ imam z Nana.
Jaz sam ne vem, kamo bi je
nasvetoval. Oče se je branijo v
hiso. Tudi jaz ne pričakujem

ničesar dobrega. Baba bi ji
nagajala, kradla, opravljala,
vedni prepir bi bil. Za zdaj
ji pišem, da se poterpi kakor
more. Kadar pridem na
Kraujško, bomo morda katero
pamedno najeli, da bo za vse
prav.

Če Ti dopusté telesne moči,
idi v Ljubljano, ali pomisli,
da je Tvoje zdravje in Tvoje
življenje najpoprej za lastne
abroke. Če Ti je težko pisati,
naj mi dopisuje Ivanka, vsaj

nji' moreš reči' in zaupati,
ker je pametno dekle.

Pozdravljemo Vas vse.

Tvoj'

brat
Francoj

gubri odpotuje Emica z materjo v
Zadar, potem dalje čez Tersl v
kraljo Kopalise, ker je zdravnik
sako naredil, da se mora ob
času se pobrigati, da jo ne zadu-
ši kakor ranjko Katico.